

moravských spisovatelů, předsedou literární sekce Kulturní rady Zemského národního výboru apod. Konečný již jako středoškolský profesor vykonával psychologickou praxi. V letech 1927 až 1934 prováděl výzkum v laboratoři Společnosti pro výzkum dítěte, poté vybudoval Studentskou poradnu, kde působil až do r. 1938.

Konečný je autorem dvou prozaických knih: první (Spáč v plamenech) vyšla v r. 1938, druhou (Studnice zapečetěná) vydal pod pseudonymem Jan Radeš a v roce 1943 získala první cenu v literární soutěži Melantricha. Publikoval čtyři knihy veršů, známé jsou i jeho práce literárněvědné a práce věnované otázkám literární psychologie. Ve zralém věku vydal odbornou práci Vladimír Hoppe, příspěvek k historii a kritice iracionalismu (1970).

Svoje klinickopsychologické teoretické vědomosti a praktické zkušenosti uplatnil v opakovaně vydané monografii Psychologie v lékařství (napsaná spolu s psychiatrem prof. Bouchalem), která byla průkopnickou prací v oboru a dodnes patří k relevantním titulům dané vědní oblasti.

Prof. Konečný byl osobností nesmírně mnohostrannou. Spisovatel, filozof, esejista, literární kritik, psycholog teoretik i praktik, odbojář, veřejný pracovník, glosátor kulturního dění, průkopník celých oborů psychologie, člověk vždy angažovaný při prosazování nových idejí i smysluplných institucí, člověk veřejně činný v nelepším slova smyslu.

Bohužel nebylo mu dáno, aby více let svého plodného života věnoval fakultě a studentům. Jeho žáci vzpomínají na živé, odborně fundované a lidstvem prozářené přednášky. Bývalí spolupracovníci si s láskou a úctou připomínají jeho odbornou a lidskou hloubku, jeho vztah k umění a široký kulturní rozhled, ochotu kdykoliv kohokoliv vyslechnout i jeho noblesní a současně demokratický styl vedení katedry. Vzpomínají na něj nejen psychologové, ale i obec filozofická, literární, medicínská a školská. A pochopitelně řada jeho bývalých pacientů, kterým účinně pomohl v dobách své klinické praxe.

M. SVOBODA

Erich Olšar – sto let od narození

Dne 27. března 2006 si připomínáme stoleté výročí narození docenta Právnické fakulty Masarykovy univerzity Ericha Olšara.

Erich Olšar se narodil v roce 1906 v Orlové. Od roku 1917 navštěvoval české státní reálné gymnázium v Orlové, kde dne 25. 6. 1925 složil maturitní zkoušku.

Poté spojil svůj další osud s Právnickou fakultou Masarykovy univerzity. V roce 1925 nastoupil na této fakultě ke studiu. Po složení tří teoretických zkoušek a složení tří rigoróz (první dne 25. 6. 1930, druhé dne 11. 12. 1931 a třetí dne 6. 5. 1932) byl dne 13. 5. 1932 promován na doktora veškerého práva.

Další rozšíření kvalifikace znamenala pro Ericha Olšara v letech 1932 až 1933 studia na právnické fakultě v Paříži, kde studoval jako stipendista francouzské vlády. Jeho vedoucím byl profesor Donnedieu de Vabres.

Erich Olšar se již jako student zapojoval do chodu Právnické fakulty nad rámec svých studijních povinností. V období od 1. 8. 1926 do 31. 10. 1926 působil jako prozatímní výpomocná síla v seminární knihovně Právnické fakulty, v období od 1. 4. 1928 do 30. 11. 1930 jako pomocná vědecká síla v Ústavu pro právo trestní, Ústavu pro právo občanské a v seminární knihovně. Od 1. 12. 1930 do 31. 12. 1931 byl výpomocným asistentem Ústavu pro právo trestní a seminární knihovny.

Od 1. 1. 1932 až do 5. 12. 1943 pracoval jako kvalifikovaný asistent Ústavu kriminologického (jeho nadřízeným byl prof. Jaroslav Kallab). Vedle této pozice pracoval také jako asistent judičiálního oddělení seminární knihovny Právnické fakulty, a to v období od 1. 1. 1932 do 24. 2. 1942.

Ačkoli byl Erich Olšar vědeckým pracovníkem, neztrácel také kontakt s praxí. V době od 3. 1. 1934 do 3. 7. 1934 působil jako bezplatný právní praktikant u Krajského a Okresního soudu trestního v Brně. Od 1. 8. 1934 do 30. 9. 1934 také vykonával právní praxi na bezpečnostním oddělení Policejního ředitelství v Brně.

V průběhu druhé světové války změnil Erich Olšar své působíště. Dne 3. 11. 1941 byl přidělen Zemské a univerzitní knihovně v Brně. Na krátkou chvíli také opustil Právnickou fakultu, protože v době od 6.12.1943 do 31.5.1945 pracoval v knihovně Německého vysokého učení technického v Brně.

Po skončení druhé světové války se vrátil zpět na Právnickou fakultu MU, ale ne nadlouho. Na této fakultě přestal působit již v únoru roku 1946, kdy byl pověřen funkcí děkana a vedením přednášek na sociální fakultě nově založené Vysoké školy politické a sociální v Praze.

Erich Olšar dosáhl i několika akademických funkcí. Dne 29.5.1937 byl výnosem Ministerstva školství a národní osvěty habilitován docentem pro obor československého trestního práva a řízení trestního na Právnické fakultě Masarykovy univerzity v Brně. Dále byl dne 15. 4. 1947 jmenován řádným profesorem Vysoké školy politické a sociální pro obory sociální patologie a trestněprávní politika.

Erich Olšar byl plodným autorem. Z jeho děl uvádíme např. Přehled a výklad smluv o vydávání zločinců dosud republikou Československou uzavřených (1929), Trestní právo v zemích slovanských a na Balkáně (1934), Trestní právo v zemích germánských (1935), Trestní právo v zemích románských (1935), Trestní právo v zemích angloamerických (1935), Nacionálněsocialistické trestní právo německé (1935), Příspěvek k nauce o vině (1936) Normativní stránka úmyslu. Pocta k šedesátým narozeninám prof. dr. Alberta Miloty (1937), K otázce jednání právního, Sborník prací k počti šedesátých narozenin Františka Weyra (1939) a Studie o protiprávnosti (1940) a další dílčí pojednání rovněž zaměřená na trestněprávní problematiku.

Erich Olšar, otec tří dětí, zemřel v květnu roku 1973.

PETR KUČERA

Sto let od narození prof. MUDr. Rudolfa Vávry, DrSc.

(1906 – 1970)

MUDr. Rudolfa Vávru si vybral jako asistenta (pouhé 2 roky po ukončení jeho studia na Lékařské fakultě MU v Brně) tehdejší přednosta Ústavu pro všeobecnou a pokusnou patologii prof. Vilém Laufberger. Pověřil ho přednáškami *patologické fyziologie útvárných elementů krve*; tyto přednášky pak R. Vávra odpovědně vykonával od r. 1931 až do uzavření vysokých škol v r. 1938.

R. Vávra se narodil v Pardubicích (11. 1. 1906), ale vyrůstal na Moravě. Rodina se totiž přestěhovala do Ostravy, kde v letech 1912-1916 vychodil Vávra obecnou školu a v letech 1916-1924 vystudoval klasické gymnázium. Poté se přihlásil na lékařská studia do Brna, která ukončil promočním slibem 11. 12. 1929.

Možnosti pracovat s prof. Laufbergerem si velice vážil a pod jeho vedením se poměrně rychle zapojil do výzkumu na ústavu. Jednou z prvních publikovaných prací je článek *Metabolismus porfyrinů* (Biol. Listy, r. 13, č. 3) a *Příspěvek k anomální viskozitě* (Spisy LF MU, sv. 13, 1933), další příspěvky byly psány i pro zahraničí (např. *Méthode de mesure des Cellules*. Séances de la Société de Biologie, sv. 67, 1934). Do začátku války napsal na dvě desítky odborných statí pro domácí a zahraniční lékařské časopisy, v nichž zúročil i své zkušenosti ze dvou zahraničních stáží na vědeckých ústavech v Paříži a v Londýně (1936); referoval o nich v r. 1937 v Biologických listech (č. 3 a 4) v článkách *Dojmy z pařížských ústavů a Anglické lékařské ústavy*. Samostatná vědecká práce mu umožnila habilitovat se ze všeobecné a experimentální patofyziologie ještě před válkou (5. 5. 1939).

Během okupace pracoval R. Vávra v nemocnici U Sv. Anny jako řadový lékař. Koncem května 1945 se zase vrátil na znovu otevřenou Lékařskou fakultu a významně přispěl k obnově činnosti ústavu. Do konce r. 1945 byl jmenován mimořádným profesorem a takto graduován LF opustil. Další Váv-